

Direcció musical: Emmanuele Villaume
Direcció d'escena : Davide Livermore
Escenografia: Davide Livermore i Giò Forma
Vestuari: Giusi Giustino
Il·luminació: Nicolas Bovey
Videocreació: D-WOK

Assistents de direcció d'escena: Alessandra Premoli i Albert Estany

Coproducció: Gran Teatre del Liceu, Teatro di San Carlo (Nàpols) i Palau de les Arts Reina Sofia (València)

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu

Direcció del Cor: Conxita García

Concertino Kai Gleusteen

Assistència a la direcció musical: Daniel Montané

Assistents musicals: Veronique Werklé, Vanessa García, Rodrigo de Vera, Daniela Pellegrino, Albert Alcaraz i Jaume Tribó

INTERPRETS:

Manon Lescaut	Ludmila Monastyrska
Lescaut, germà de Manon	David Bižić
Renato Des Grieux, jove enamorat de Manon	Gregory Kunde
Geronte di Ravoit, recaptador d'impostos	Carlos Chausson
Edmondo, estudiant i amic de Des Grieux	Mikeldi Atxalandabaso
L'hostaler	Marc Pujol
Un músic	Carol García
El mestre de ball	José Manuel Zapata
Un sergent	Michael Borth
Un comandant	David Sánchez
El fanaler	Jordi Casanova
Renato Des Grieux de gran (actor)	Gilbert Bosch

Liceu Opera
Barcelona

LICEU A LA FRESCA

MANON LESCAUT

VALLIRANA

Uneix-te a la conversa
#liceualafresca

DISSABTE, 16 DE JUNY 22 H
AL PARC DELS OCELLS
ENTRADA GRATUÏTA

Liceu
Opera
Barcelona

AMB EL SUPORT DE

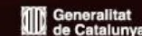
endesa

rtve

sabaº

Giacomo Antonio Domenico Michele Secondo Puccini (Lucca, Gran Ducat de Toscana, 22 de desembre de 1858 - Brussel·les, 29 de novembre de 1924) fou un dels més grans compositors d'òpera italians que visqueren entre el segle XIX i el XX, màxim exponent del Verisme amb les seves òperes madures com *La Bohème* (1896), *Tosca* (1900), *Madama Butterfly* (1904) i *Turandot* (1926), que va deixar incompleta.

Èxit de *Manon Lescaut*. Puccini va anunciar que escriuria el seu propi llibret perquè "cap llibretista ximple" li pogués espantillar. Ricordi el va convèncer que acceptés a Ruggero Leoncavallo com a llibretista, però Puccini aviat va demanar a Ricordi que el tragués del projecte. Quatre llibretistes van estar involucrats amb l'òpera, a mesura que Puccini anava canviant d'opinió sobre l'estructura de la peça. En el llibret de l'òpera hi col·laboraren després de Leoncavallo, en ordre cronològic, Marco Praga, Domenico Oliva, Luigi Illica, Giuseppe Giacosa, i va ser gairebé per casualitat que els dos últims es van unir per completar l'òpera. En efecte, quan el 2 de febrer de 1893 pujà a l'escenari del Teatro Regio de Torí *Manon Lescaut*, la unanimitat fou absoluta.

Acte I *A Amiens, una plaça davant una fonda.*

A la plaça es troba reunida una gernació festiva d'estudiants, soldats, ciutadans i noiets que venen de treballar. Els estudiants esperen que les noiets acabin la seva feina. Edmondo i el Cavaller Des Grieux són dos d'aquests estudiants, però mentre el primer es troba poèticament inspirat, el segon es mostra com un cínic davant l'amor, *Tra voi, belle, brune e bionde*. Arriba la diligència procedent d'Arras de la qual baixen una sèrie de personatges: el soldat Lescaut, el vell i ric Geronte di Ravoir i una joveneta de gran bellesa, Manon Lescaut, germana del militar. Des Grieux queda encisat per la bellesa de Manon i aprofita quan aquesta queda sola per acostar-s'hi i conversar amb ella, *Cortese damigella*. Manon és loquaç i li explica que marxa l'endemà i que la porten en un convent on la tancaran per decisió familiar. Promet tornar més tard per veure's de nou amb Des Grieux. Aquest, quan queda sol expressa el seu somni d'amor envers la noia, *Donna non vidi mai*.

Edmondo i els estudiants riuen de la passió del seu amic. Lescaut, home de poca moral, conversa amb Geronte a qui explica el destí de la seva germana, deixant oberta, però, la possibilitat d'un canvi en aquest. El vell Geronte, també encegat per Manon, decideix intervenir en el destí de la noia i encarrega un carruatge i cavalls que volin com el vent. La seva intenció és endur-se Manon amb ell. Edmondo ho ha sentit tot i explica el complot a Des Grieux, *La tua Proserpina*.

Torna Manon, que sembla correspondre els sentiments de Des Grieux, *Vedete? Io son fedele alla parola mia*. El cavaller declara el seu amor i explica a la noia que Geronte la vol raptar. Per la seva banda, proposa de fugir plegats. La noia primer es resisteix però aviat canvia de parer, així que mentre els estudiants distreuen l'atenció de Geronte i Lescaut, els dos joves fugen en el cotxe de Geronte. Edmondo ho explica a Geronte, per mortificar-lo, i aquest es posa furios. Lescaut adopta una posició més flegmàtica: no cal patir, ja que la bossa d'un estudiant es buida molt de pressa, *Cavalli pronti avete?*

Acte II *A París, a la luxosa residència de Geronte.*

La profecia de Lescaut ha estat encertada. El desig de luxe i riquesa de Manon ha fet que abandoni Des Grieux i ha acceptat la proposta de Geronte, seduïda per la seva opulència i protecció. Ara Manon viu a la mansió d'aquest, envoltada de luxes i comoditats.

El teló s'aixeca mentre Manon, en plena *toilette*, dona instruccions al seu perruquer, *Dispettosetto questo riccio!* Arriba Lescaut que afalaga la seva germana tot lloant la seva bellesa, però aquesta, en realitat, troba a faltar l'amor apassionat, encara que pobre, de Des Grieux, *In quelle trine morbide*.

Un grup de músics i un cantant entren per oferir a Manon un **madrigal** compost per Geronte, *Che ceffi son costor?* La noia, però, avorrida, demana al seu germà notícies de Des Grieux. El vell amant arriba i comença una lliçó de dansa, *Vi prego signorina*. Lescaut, mentrestant, ha marxat a buscar Des Grieux, que aviat entra a la cambra. Els dos joves reprenen el seu amor apassionat, *Oh, sarò la più bella!* Malauradament, en plena cita amorosa els descobreix Geronte, que jura venjar-se'n. Manon afegeix llenya al foc tot fent burla de l'edat del ric amant que se'n va amenaçador.

Manon i Des Grieux decideixen fugir però a Manon, de totes maneres, li agraden massa les riqueses i perd temps per recollir totes les seves joies mentre Des Grieux s'impacienta, *Ah, Manon, mi tradisce*. De sobte apareix Geronte, acompanyat per la força pública, que arresta Manon per robatori.

Acte III *Al port de Le Havre.*

S'aixeca el dia. Manon ha estat condemnada a ser deportada a Amèrica i es troba en un barracó tot esperant ser embarcada. Des Grieux i Lescaut arriben amb l'esperança de poder-la alliberar, *Ansia eterna, crudel*. Manon i Des Grieux parlen amorosament a través dels barrats de l'esperança d'una nova vida, *Manon!... Des Grieux!* El pla de rescat, però, tal com afirma Lescaut, ha fracassat. Aviat un grup de soldats escorta les dones condemnades a la deportació i van sortint de les diverses barraques. Manon es troba entre elles, submergida en una gran tristesa, *Il passo m'aprite!* Totes desfilen enmig dels comentaris grollers de la gent. Manon puja al vaixell sense que Des Grieux se separi d'ella. Aquest implora al capità que el deixi pujar també per anar a Amèrica, *Come io piango ed imploro*. El capità, impressionat pel que veu, el permet anar amb ells.

Acte IV *Una vasta plana deserta a Louisiana.*

El desig de luxe de Manon ha obligat Des Grieux a cometre un delicte i han hagut de fugir de **Nova Orleans**. Un cop més, la vanitat de la noia ha estat la culpable. Ara es troben vagant enmig del desert i Manon no pot més. Està esgotada i es desmaia. Des Grieux intenta reanimar-la, *Manon, senti, amor mio!* Des Grieux decideix anar a buscar aigua. Manon torna en si i, veient-se sola, delira tot recordant el seu passat i lamentant la seva fatal bellesa, que ha estat la seva perdició, *Sola, perduta, abbandonata*. Des Grieux torna sense haver pogut trobar aigua i Manon, exhausta, mor en els seus braços tot afirmant que les seves faltes seran oblidades, però que el seu amor no morirà mai.